

DECADA LITERATURII ȘI ARTEI UCRAINIENE

O nouă manifestare închinată marii prietenii

Decada literaturii și artei ucrainene, noua manifestare închinată marii prietenii noastre cu oamenii sovietici, are menirea să ne dezvăluie mai bine una din laturile bogatei vieți spirituale a poporului vecin — literatura și arta lui.

Între români și ucraineni, între arta și literatura celor două popoare, există o legătură foarte apropiată din cele mai vechi timpuri. Cu puțină vreme după apariția lor în patrie, versurile nemuritoare „cobzar” Taras Șevcenko erau cunoscute și în țara noastră. În murele său poem „Haidamaci” se găsește cuvântul de

Ioan Moraru

Secretar General A.R.L.U.S.

Revoluții, B. N. Liatosinski, A. I. Stogarenko, „Tînăra gardă” de I. S. Melbuz, dramă muzicală inspirată după romanul lui Fadeev, a cunoscut un mare succes în interpretarea ansamblului Operei Române din Cluj.

Sculptori ca M. Lisenko, B. Ivanov, pictori ca A. Sokolov, S. Prohorov, artiști briei ca B. Gmitria, ne sînt și nouă cunoscuți și apreciați.

În 1952 a fost organizată la noi pentru prima oară „Decada R.S.S. Ucrainene”. Manifestarea din anul

ma nevesteală. Ei sînt familiari numele reprezentanților contemporani ai școlii muzicale ucrainene: L. N.

Din lirica ucraineană contemporană

COPACUL

Fedor Isaev

Parcă mai ieri făgeam pe sub fereastră
Cu crenguțe de smaragd de muguri grei
Sclipind sub bolta cerului albastru,
Iar noaptea-n somn adînc te-nvăluia.

Azi am deschis fereastră-n tînețată...
Pe frunze, stropi... Și suflul un vînt hoinar,
Iar în frunzișul prîsopit alîndu-ți,
S-au strecurat scîlpîri de chîlbîmar...

Parcă-mi gîtesc: „În geamuri toamna bate...”
De ce-mi amîntesc că din senin?
Cînd și noi pe timpurile-argintate
Purtăm semnul timpurilor de vin!

Et și? Să te-nrîzești că trece-o vară?
Nu strîngi în toamnă rod-nrîzești veri?
O clăpă-nrîzești-n fața noastră-i doară!
Și nu ne-aișteaptă-alte primăveri?

În românește de M. DJENTEMIROV

Manifestări în cadrul „Decadei literaturii și artei ucrainene”

Cu începerea la 26 august se vor desfășura în întreaga țară manifestările „Decadei literaturii și artei ucrainene”, organizată de A.R.L.U.S. cu prilejul aniversării a 100 de ani de la nașterea marelui scriitor ucrainean Ivan Franko.

Decada se va deschide prin adunări festive în care scriitorii și alți oameni de cultură vor face expuneri despre cultura și arta ucraineană, despre viața și opera lui Ivan Franko. La București, precum și în centrele regionale și raionale, la casele de cultură raionale, la cluburi, se vor face expuneri despre literatura și arta ucraineană. La sate, căminele culturale vor organiza conferințe despre viața culturală în colhozurile ucrainene. Vor fi organizate festivaluri ale muzicii și dansului ucrainean, serbări ale prieteniei romino-ucrainene și zile de odihnă colective.

În întreaga țară vor rula filme ucrainene, iar în orașele mari se vor desfășura festivaluri ale filmului ucrainean.

Festivalul filmului ucrainean

În cadrul „Decadei literaturii și artei ucrainene” Ministerul Culturii și al Științei General A.R.L.U.S. organizează între 27 august și 5 septembrie în București și în mai multe orașe din țară un festival al filmului ucrainean.

În Capitală festivalul se va deschide la cinematograful „Filmon Sibiu” și va prileji prezentarea următoarelor filme: în zilele de 27 și 28 august „Poemul pedagogic”, în 29 august filmul „În veci cu poporul rus” și „Taras Șevcenko”. În 30 august filmul „Boier cu orice preț”, în 31 august și

1 septembrie filmul „Matrozul Cijik”, în 2 și 3 septembrie filmul „Pumnul de fier”, în 4 și 5 septembrie filmul „Mama”.

La Constanța, Tulcea, Oradea, Iași, Brașov, Timișoara, Sibiu, Reșița și alte orașe, festivalul va cuprinde printre altele filmele: „Poemul pedagogic”, „Matrozul Cijik”, „Aventurile vasului Bogat”, „Crîngul de cămin”, „Soldatul Ivan Brovkin”, „Tînețele zbuciumate”, „Stele pe aripi”, „Pumnul de fier” etc.

Clavdar, I. Gaidal, S. Kozak, A. Bilnik, maeștrii baletului ucrainean A. Ștepanov, V. Belov și mulți alții. Așa seară are loc un spectacol festiv închinat celei de-a sută aniversări a nașterii marelui scriitor revoluționar Ivan Franko. În pauza Vladimir Iakovici își vorbește despre viața și opera marelui său al Ucrainei. Am prilej să-l cunoaștem în holul teatrului și pe Taras Ivanovici, fiul lui Ivan Franko. De la el aflu despre legăturile marelui scriitor cu țara și de pe teritoriul țării noastre. El îmi povestește de asemenea, ca spre sfîrșitul vieții marelui scriitor a lucrat cu sîrguință la traducerea unui ciclu de balade populare și legende românești. Și Taras Ivanovici îmi reîntălește stăruința lui în legenda minărilor Argheșului în limba ucraineană.

Nu pot concepe vizitarea Kievului fără să te abși și la Teatrul Academic de Stat „Ivan Franko”. Așteaseam mă așteaptă aici o mare satisfacție personală. Se repetă „Citadela sfîrșimată” a lui Horia Lovinescu pe care am trădat-o în limba ucraineană împreună cu Vladimir Ia-

100 de ani de la nașterea lui Ivan Franko

Un clasic al literaturii ucrainene

La 27 august se împlinesc a sută de ani de la nașterea clasicului literaturii ucrainene Ivan Franko, unul din cei mai iubii scriitori ai Ucrainei al cărui nume poate sta alături de numele lui Șevcenko, Kotlubinski, Lesia Ukrainka (Al. Korneiuk).

Luptător pentru libertate și ereticul poporului său, cîntăreț înrîpat al patimilor sale, al viitorului către o viață mai bună, prozator și dramaturg de mare talent, Ivan Franko a lăsat posterității o operă monumentală, impresionantă prin vastitatea și varietatea ei, prin spiritul și ideile înaintate de care e animată și totodată prin contribuția de seamă pe care o reprezintă în dezvoltarea culturii moderne a Ucrainei, printre altele etlori se numără și marea scriitor.

Născut din familia unui țărăn țier în satul Nagevici din Galitia, datorită împrejurărilor istorico-sociale în care trăiește Ivan Franko a devenit curînd un „revoluționar perpetuu”, cum se autodenumea, și care cu mîndrie, va fi îndreptat să-și definească spre sfîrșitul vieții mesajul de artist militant în cuvintele: „Istoria vieții mele se confundă cu istoria patriei mele”.

În țărîna tatălui său, tînărul Franko a avut prilejul să cunoască tabloul înfloritor al vieții muncitorilor și țărănilor din vremea cînd Galitia, în urma împărțirii Poloniei între Rusia, Prusia și Austria (1772) devenise o colonie supusă unei triple exploatare, de către imperiul austro-ungar, de către imperiul rus și de către popoarele slave. Așa că Franko a pînă la polonezi beneficiari de mari lacrimi și de furturi egale din partea ocupanților, și exploatarea ve-roasă a mîsticilor și capitaliștilor autohtoni, care transformaseră țara poeziei într-o „pală de moară în inima Europei”.

Și tot în țărîna tatălui său, viitorul dăltător de versuri încins ca jărele, a început să cunoască încă de mic minunatele comori ale folclorului și în ceașima barocelor și a nicovaliei, unde adeseori se pregăteau lăpote pentru răscălatul, să ascul-te, recitate de bătrîni la poporului, poeziile lui Taras Șevcenko.

În forma complexă a lui Ivan Franko — unul din erudiții de seamă ai țării lui — un rol covârșitor l-a avut contactul cu operele lui Belinski și Gernsevski, pe care îl citea încă din gimnaziu, de asemenea asimilarea multilaterală a operelor literare ale clasicii rusei Pușkin și Turgheniev, Nekrasov și Lev Tolstol. Fînd student Ivan Franko a cînt cu patimă în original pe Marx și pe Engels, din care face primele traduceri în limba țării lui, „Capitalul” cap 24, vol. I și unele părți din „Anti Dühring”. Însușit de ideile marxismului Ivan Franko desfășoară o linie de tînar o largă activitate publicistică, ridicîndu-se cu tenacitate împotriva asupritorilor poporului în același timp al-culând o serie de lucrări personale de popularizare, pentru care un manual „Căminul socializmului economic” (1879) și „Bazele economiei socialiste” (1879).

Însușit de ideile progresiste ale revoluționarilor ruse, Ivan Franko devine în scurtă vreme unul din cei mai cunoscuți scriitori în limba ucraineană și un adversar de neînrînit și de temut al scriitorilor burghezi. Tîrîndu-se așezat, în permanență învîntat, cu o forță teribilă în mîin-treaga cuvîntului — cum îl descrie Ko-tlubinski — încă de la 21 de ani își face auzul numele pînă la Viena, de unde din ordinul personal al împăra-ului se ordona arestarea și condamnarea lui pentru că mai apoi în în-lărgirea-viața scriitorului să rămîna un „client permanent” al poliției austro-ungare.

Totuși, nimic nu a putut frînge vo-luntă de luptă, formată, era neaste-mită a scriitorului față de asupritori, sentimentul înaltele răspunderi patrio-tice față de poporul său. Cu de-franșă hrînit cu pline amăr — a spus Franko la sîrbătorirea a 25 de ani de activitate literară — consider de datoră mea să-mi închin toată viața acestui popor simplu. Crescut la școala așpră a vieții, de mic copil mî-am înșușit două precepte: primul senti-mental datorîi față de popor și al doilea — nevoia de a munci neob-șit”.

Meritele cele mai însemnate ale lui Ivan Franko față de poporul ucrainean rămîn totuși cele din domeniul creației literare, vastă prin por-tiunile ei, profundă prin ideile care

o luminează, prin umanismul cald și patriotulismul de care îi vibrează cele mai bune pagini.

Avînd mereu în față tabloul asu-prîrii poporului, cu orizontul de gin-dire lărgit prin cunoașterea marxis-mului Ivan Franko creează aproape în toate genurile literare, idealurile sale sociale fiind mereu idealurile claselor asuprite, iar idealurile estetice, con-fundîndu-se cu cele ale realismului critic. Chiar atunci cînd în operele poetului se manifestă limitele unei viziuni utopice, chiar atunci cînd vi-gurosul său talent a alunecat pe po-zii întinșate, mistice, individualiste, Franko a rămas un luptător înălăcrat, un adept și un luptător neobșit pen-tru prietenia dintre popoare, pentru înălțarea dintre poporul rus și ucrain-ean, pentru pace.

Ucraina — dragostea mea!

Frumosă e, cu tonul des
Lucind curată ca lumina!
Atta soare e pe zăi
Și-alta tînd-n Ucraina!

Frumosă e, dar cît amar
Îndură zîrirea senine;
De-alta gemat secular
Î-a toate cîntecul plînt

Cum aș putea să-n-o iubesc,
Cînd e alt de-năcrimată,
Să-nu-mi uit viața-mi tîneresc,
Să-nu-i dau inima mea toată?

Și de-o iubesc, cum aș putea
Să-șterg frumoșii chip din
mînt?

Te-oi îndrăgi, Ucraina mea,
Pîn-la mormînt, mereu, fîrînt!

Dar, oare tu, iubită-și fi,
În stare, dragoste neîscrisă,
Să-nu porți brațelor tăi fi
Cîm lanțuri albe și-i vară?

Nu-ți cel ce-n-a îndrăgit
Pe frații săi, ca-n ochilor lumina,
Acelui n-ai merit
Să-te iubesc-Ucraina!

În românește de MIHAIL COSMA

Cu pates adînc, cu o forță a imagi-nii care o ridică la cele mai înalte vibrații ale lirismului, cu un simț artistic cultivat cu grîia și cu o mîl-tească desăvîrșită și-a cîntat poezii nobile idealuri pentru care milita. Temele lirice lui Franko în perma-nentă dragostea nească pentru po-porul său, pentru „frumoasa Ucrai-na”, pe care o numește „dragostea mea”, tendința vie de a răscăi prin veritabile sale conștiințe marelui, din care poezii se consideră parlo inte-grantă:

Cu adevăru-n mîna zi de zi,
Lupînd cu răd, cu-orice-nrobitor
Al libertății țărîm cu cucer
De-om semînt lumină în popor.

În 1887 cînd poezii lui tipărește primul său volum de versuri „Cîm și vîi” opinia publică și literară U-crainei sînt alți de cucerii de verbal incandescent al liricii sale, de tonalitate al profund cătănească, în-elt încep să recunoască în unanimi-tate că apariția lui este cel mai im-portant eveniment în poezia ucrain-eană după „Cobzarul” lui Șevcenko.

Multe din versurile cuprinse în a-celst volum ca și în volumele următo-are („Sonele din închisoare”, „Gîn-durile proletariului” etc.) cuprînd a-devărate mărgăritare ale liricii revolu-tionare, cum sînt, de pildă, poeziile de mare circulație, „Spărgătorii de pălîni”, „Argatul”, „Conacul bolșevic”, „Vîntul”, etc., poezii în care lîra învîntată a lui Franko își găsește cele mai așpră, acute, mereu zăgră-viri stăpînitoare poporului, dar și tonuri de căldă umanitate, pentru în-fălișarea figurilor de muncitori și țăr-îni. Clasic în creația lui Franko a ră-mas figura iubagului zăgrăvită cu un penei de mare artist:

Purtînd un dor amar, cîntînd
el ară gîta
Dar nu-l al lui un bob,
Cu cîntecul e frate, cu jalea
și cîmpla

În viața lui de rob,
(„ARGATUL”)

Adevărate pîcîri ale creației lui Franko sînt marile sale poeme epico-

IVAN FRANKO

Lirica „Ivan Visinski” (1900) închinată luiptului unui cărturar luminat, „Pe mun-tele Svatomirsk” (1900) în care este înălțat un episod din lupta de eli-borare a ucrainenilor dusa de Bogdan Hmelnițki, dar mai cu seamă vesti-lul său poem „Moise” (1905) profund influențat de evenimentele revoluțio-nare din anul în care a fost scris. De o valoare unanim recunoscută este de asemenea poemul „Moartea lui Cain”, pe care mulți dintre criticii îl conside-ră o capodoperă egală cu „Paradisul pierdut” al lui Milton.

Și în proză Ivan Franko, umitor de fecund, a creat un mare număr de o-pere, începînd cu schile de dimensi-uni reduse cum sînt „Lecția de cali-grafie”, „Ei poartă vina”, „Plînea bo-lerească” și încheind cu romane vaste. Deși ca metoda literară în unele din creațiile sale scriitorul urmează ca-noanele naturalismului lui Zola, vi-zionism critic asupra societății timpu-lui pe care o păstrează năvălele sale cele mai bune rămîne mereu un fir conducător. Ivan Franko este primul scriitor din Ucraina care a pus în centrul operei sale problemele con-tradicțiilor dintre muncă și capital și tot el este primul prozator care cu-prîvește chipurile de muncitori exploa-tați în năvălele sale vestite „Boa constrictor” (1878) și „Borislavul rîde” închinat petrolistilor din Galitia etc.).

Nu mai puțin extinsă și însemna-tă este activitatea lui Franko și în domeniul dramaturgiei în baza căruia a pus principii evoluate, cum sînt cele exprimate în cunoscutele sale pie-se „Sorburi”, „Invățătoarea”, „Căno-nul nr. 27” și mai ales în drama de circulație mondială „Fericirea fura-tă”, care s-a jucat și în țara noastră.

Cultivînd cu convingere adîncă ide-a că „teatrul trebuie să fie o școală a vieții”, că „trebuie să redea viața, să reflecte și să analizeze manifestă-riile ei și să slăvească în spectatori o atitudine critică față de viață”, Ivan Franko a deschis larg porțile teatrui contemporan în Ucraina. Pe ur-mele lui pășeste școala teatrului a dra-maturgilor ucraineni, care în noi con-dii au dezvoltat și duc mai departe idealurile etlorului dramaturgiei din Ucraina.

Visul de libertate al lui Ivan Fran-ko, dorința sa fierbîntă de a-și vedea poporul descătușat, unit într-o prietenie veșnică cu poporul rus, au fost îndeplinite abia de Marea Revo-luție Socialistă din Octombrie, eveni-ment pe care marelui scriitor nu l-a mai putut trăi, căci a înecat din via-ță muna; cu un an înainte, în 1916.

Dar din pragul înșorit al zilelor ce au venit și pe care poezii le-a întră-zărit și cîntat cu ardore, și pentru creația sa s-a deschis perspectiva unei glorii mereu în creștere, mereu în admirare.

Popoarele Uniunii Sovietice, întreaga omenire progresistă înconjoară astăzi de atîmă și preluare opera „re-voluționarului perpetuu”, cîntîndu-l cu dragoste conștientul nașterii, slă-vind memoria acestui patriot și ar-tist de frunte al Ucrainei.

M. CRISTESCU

Prin sălile de spectacol și muzeele Kievului

Despre orașul lor, locuitorii Kievu-lui obișnuiesc să spună că în timpul primăverii și al veri nu-și găsește pereche în tot cuprinsul lumii ucrainene. Am trăit în Kiev cîțiva ani de-a rîndul și, cu trecerea timpului, am început să împărtășesc și eu acea-și sentiment de mîndrie. Nu se poate ca, aflîndu-se în mîntă vreme în Kiev să nu fii copleșit de farmecul mușecularului țării, de înălțarea serilor ucrainene, de maiestriea seve-ră a baletului Nipru...

Fiecare zi la Kiev își are farmecul ei. În douăzeci și patru de ore nu poți cuprinde nici măcar cu o privire fogată toate comorile vestigiului oraș. De aceea, încercînd acum o plimbare prin sălile de spectacol și muzeele Kievului, nu fac decît să-mi reînnoiesc în mîntă amintiri legate de cele mai frumoase zile petrecute în prietorul Kiev, capitala Ucrainei, în fîrșit.

Seara, pe magnifica scîndă a Kresciaticului, mă aflu în tovarășia lui Vladimir Iakovici Planov, scriitor și critic literar ucrainean, a cărui mun-că sîrgincioasă pentru răspîndirea cărții românești în Ucraina este din păcate puțin cunoscută la noi. V. I. Planov a tradus pînă acum un vo-lum de „Povestiri” de Mihail Sadov-veanu, o carte de povestiri populare românești, „Hagi Tundose” de B. St. De-lavrancea, „Pasărea furtunii” de Pe-tru Dumitriu. Oprimdu-se o clipă, Vla-dimir Iakovici îmi propune să mergem la Filarmonica. Propunerea nu-mi dis-piace și lîm-n-alături spre „Pervo-maistki Park” care se află laolaltă la marginea orașului, lîngă anele furi-oase ale Niprului, strălucite de afurbi-batini săcotați de cucerile lumii auri-l a becurilor electrice. În mijlocul par-cului, lume multă. Ca și pe la noi, zeci de persoane, așteaptî în dreptul casei de bilete, iar unii au întrecu-ț dacă nu cumva avem „un bilet în plus”. Sala coloanelor a Filarmonicii de Stat a R.S.S. Ucrainene este arhi-plină. Maeștrul emerit al artei al R.S.S.U. Natan Rahlin leze în fața or-cheștrii. Cîteva clipe de lăcere, apoi în sală se revărsă melodia Rapsodiei Române a lui George Enescu. Kieve-nii ascultă nemîcîși, sorbind iramu-

seja melodilor românești, călătorînd cu închipuirea pe plajurile noastre mîndre, apropiindu-se de sufletul oame-nilor noștri. Într-una din pauze se apropie de mine un om înalt cu ochii albaștri care ne-a auzit, probabil, vor-bînd românește. „Frumosă muzică, frumoasă țară România! Abia aștept să-mi iau „cobzîni” și să fac o călătorie prin țările...” Pe care le-am îndrăgit încă din anii războiului...

Teatrul Academic de Operă și Ba-let „T. G. Șevcenko” din Kiev a bat-ut în trecut un centru puternic al mi-cării progresiste ucrainene. Aici a fost ucis slugoiul țarist de tristă amî-nire Stolipin, cu prilejul unei intruniri publice. Acum aici au loc în zile de sîrbătoare adunările festive ale oame-nilor muncii din Capitala Ucrainei. Cu doi ani în urmă, în sala teatrui-lui a fost celebrată aniversarea a 300 de ani de la reîntrea Ucrainei cu Rusia. La Teatrul Academic de Operă și Balet „T. G. Șevcenko” își desfășoară activitatea renumii artiști u-crainenii cunoscuți în întreaga Uniune Sovietică și peste-hotare: B. Gmitria, artist al poporului din U.R.S.S., A.

Bulevardul Krepiatic din Kiev

Clavdar, I. Gaidal, S. Kozak, A. Bilnik, maeștrii baletului ucrainean A. Ștepanov, V. Belov și mulți alții. Așa seară are loc un spectacol festiv închinat celei de-a sută aniversări a nașterii marelui scriitor revoluționar Ivan Franko. În pauza Vladimir Iakovici își vorbește despre viața și opera marelui său al Ucrainei. Am prilej să-l cunoaștem în holul teatrului și pe Taras Ivanovici, fiul lui Ivan Franko. De la el aflu despre legăturile marelui scriitor cu țara și de pe teritoriul țării noastre. El îmi povestește de asemenea, ca spre sfîrșitul vieții marelui scriitor a lucrat cu sîrguință la traducerea unui ciclu de balade populare și legende românești. Și Taras Ivanovici îmi reîntălește stăruința lui în legenda minărilor Argheșului în limba ucraineană.

Nu pot concepe vizitarea Kievului fără să te abși și la Teatrul Academic de Stat „Ivan Franko”. Așteaseam mă așteaptă aici o mare satisfacție personală. Se repetă „Citadela sfîrșimată” a lui Horia Lovinescu pe care am trădat-o în limba ucraineană împreună cu Vladimir Ia-

kovic Planov. Am putut admira un Dragomirescu interpretat de artistul poporului A. Dobrovolski, o Elvira în interpretarea Nataliei Ujvil, un Mircea realizat de talentul actor D. Zadniprovski.

În aceeași seară mergem la specta-colul dat de Ansamblul de cîntec și dansuri sub conducerea lui G. Verio-vec. Cu adîncă admirație ascult cînte-cele populare ucrainene, executate de cor și acompaniate de bandură. De asemenea, și dansurile ucrainene exe-cutate de echipa de sub conducerea maeștrului de balet M. Kalinina. O surpriză deosebită de plăcută este pentru mine apariția în scenă a dansatorilor ucrainenii îmbrăcați în costume naționale românești care execută jocurile „Brîul pe opt” și „Că-lușari”. Răspîșit cu mîi de aplauze, colectivul bărbătesc din ansamblu în-terpretează cîntecul româneș „Să-mi cîntî cobzar”.

Ne mai rămîne timp și pentru ete-va muzee ale Kievului. Unul dintre cele mai însemnate, vestit în întreaga Uniune Sovietică este muzeul „Șevcen-ko”. Trece prin fața tablourilor și manuscriselor marelui „cobzar” ucrain-ean, mărturie ale dragostei lui pen-tru poporul care i-a dat naștere. În fața noastră, apare tabloul pentru care a fost răscumpărat din lăbăge-geului culturii ucrainene, pentru suma de 2.500 ruble. Pereții camerelor sînt acoperiți de ordine ale țării care pre-văd lîneșă sub cea mai aspră su-praveghere a marelui poet. Cîteva săli ale muzeului cuprînd expozate referen-țiale la viața poetului în fortăreața Petropavlovsk, de pe coasta Mării Caspice.

În străvechiul Kiev ne mai așteap-tă multe și minunate locare ale cul-turii ucrainene. M-am mulțumit să arăt înăz numai ete-va cîmpele din activitatea lor menite să ilustreze că pe pămîntul Kievului nu se va stînge niciodată flacăra prieteniei dintre po-porul ucrainean și poporul de la poa-zele Carpaților.

STELIAN IATENTIU
student la Universitatea
„Taras Șevcenko” din Kiev

Desen de V. VISOTKI

Actualitatea INTERNAȚIONALĂ

Declarația lui D. T. Șepilov la conferința de presă de la Londra din 24 august

(Urmare din numărul 3695)

Pe ce totuși alte baze — principal deosebire — se întemeiază proiectul prezentat la conferința de la Londra de către delegația S.U.A. Acest proiect prevede scoaterea Canalului de Suez din sub administrația și suveranitatea statului egiptean, crearea unei conduceri străine a Canalului de Suez și chiar aplicarea unor „sanctiuni eficace”, probabil împotriva Egiptului, pentru orice acțiune având drept scop să împiedice instalarea unei astfel de conduceri a Canalului. De fapt, sub masca organului internațional de administrație americană se vede crearea în Egipt a unui fel de „stat în stat”, acest organ, spre deosebire de concesiuni care au cel puțin anumite termene de valabilitate, urmând a fi fără termen, pe veci. Nu este oare limpede că în cazul de față este vorba despre stabilirea în Egipt a unor forme ale regimului colonial?

Nu încape îndoială că planul american se abate de la principiul desăvârșirii tratatelor cu Egiptul ca stat cu drepturi egale și suverane. Acest plan reprezintă o încercare de a impune Egiptului condiții incompatibile cu suveranitatea lui, de a pune Egiptul într-o situație de inegalitate față de drepturi, deoarece suveranitatea devine o ficțiune atunci când un stat, recunoscând în formă oficială ca suveran, este lipsit de dreptul de a administra avuția sau valorile care constituie proprietatea sa. Planul S.U.A. nu tinde spre rezolvarea pe baze de compromis a problemei, spre o înțelegere cu Egiptul. Prin esența sa, el reprezintă un plan colonialist, incompatibil cu spiritul timpurilor noastre, cu înaltele principii și feluri ale Organizației Națiunilor Unite.

În sălile palatului Lancaster s-a desfășurat de fapt o discuție asupra altitudinii care trebuie manifestată față de statul egiptean — să se manifeste oare față de el o atitudine ca față de un stat independent, suveran, egal în drepturi, membru al Organizației Națiunilor Unite, ca față de un stat cu drepturi depline în propria lui casă, sau să se pășească pe calea neoscutirii față de publicitate a normelor dreptului internațional, a principiilor și felurilor Organizației Națiunilor Unite, a drepturilor legitime și suverane ale Egiptului, adică o discuție asupra celor mai importante principii ale recunoașterii sau nerecunoașterii libertății și independenței popoarelor, a principiului suveranității în formularea sa concretă, vii, și nu verbală, formală.

Firește că delegația Uniunii Sovietice, nutrind sentimente sincere de prietenie și simpatie față de popoarele S.U.A., Angliei și Franței, a considerat că o datorie față de onoare și față de glosul în apărarea principiilor ale suveranității naționale, a principiilor libertății și independenței tuturor popoarelor, mari și mici, să-și ridice glasul în apărarea drepturilor legitime ale popoarelor care luptă pentru independența lor națională, în apărarea intereselor pacii.

Uniunea Sovietică își dă perfect de bine seama de importanța deosebită de mare pe care o are libertatea de navigație pe Canalul de Suez pentru multe state, și în special pentru Anglia, care deține în mare măsură de transportul de mărfuri pe acest Canal.

și care este în mod serios legată de economia Orientului Mijlociu și A-propiat. Înțelegem bine de asemenea importanța acestor regiuni economice și a căii maritime Suez pentru economia Franței. Uniunea Sovietică este de asemenea direct interesată, ca mare putere maritimă care desfășoară un larg comerț internațional, în libertatea de navigație pe Canalul de Suez și pe celelalte căi de apă de care U.R.S.S. se folosește împreună cu toate statele.

Necesitatea asigurării libertății de navigație pe Canalul de Suez este mai presus de orice discuție. În această problemă trebuie rezolvată fără nici un fel de atenție la drepturile suverane ale Egiptului.

Discuția desfășurată în jurul problemei Suezului a lăsat ca un fulger marea procese istorice care se desfășoară sub ochii întregii lumi, precum și modul în care trebuie să se dea de apreciere a acestor procese de către diferite state sau diferite părți sociale. Este vorba despre procesul de eliberare a țărilor și popoarelor din Orient de sub dependența colonială secolară, de sub tratatele înșelătoare și bazele pe inegalitate în drepturi impuse acestor țări și popoare prin forța armatelor, prin înșelătorie și perfidie rafinată.

Dacă pășim pe calea realității și dacă tindem spre stabilirea unor relații de bună vecinătate cu țările Orientului, care și-au cucerit recent independența de stat și națională, dacă vrem să rezolvăm problema Suezului fiind seama de nobile întreprinderi și de spiritul vremii, atunci trebuie respicte ca adevărat, nu prin vorbe, ci prin fapte, drepturile și interesele legitime ale fiecăruia dintre statele din Orient, suveranitatea și demnitatea lor. Încercările de a păși împotriva mersului evoluției istorice poartă germea unor urmări deosebite de seioase.

Uniunea Sovietică s-a străduit de la bun început și se străduiește să contribuie la rezolvarea justă a problemei Suezului, a fost și este pentru abordarea obiectivă și fără părtinire a reglementării litigiului ivit.

Un alt mod de a aborda problema, o încercare de a rezolva problema Suezului fără a ține seama de drepturile suverane și interesele Egiptului, prin ultimatum și amenințări de a folosi forța — lăsa calea rezolvării coloniale de a problemei. Tocmai așa mi se pare că este propunerea prezentată de delegația Noii Zeelande, dl. Mac Donald, în legătură cu proiectul S.U.A.

Această propunere a dezlănțuit unelirile ascunse ale organizatorilor conferinței de la Londra de a impune Egiptului, în numele conferinței, așa numitul „plan Dulles”.

În cadrul penultimei sesiuni a conferinței, dl. Mac Donald, reprezentantul Noii Zeelande, încălcând regulile de procedură adoptate la conferință, a prezentat propunerea de a se alege din rândul reprezentanților statelor care sprijină planul Statelor Unite ale Americii un anumit grup pentru a transmite Egiptului acest plan. Adeptii planului american au hotărât să ocultească în întregime proiectul prezentat la conferință de către India, au hotărât să scindeze conferința în două părți și să prezinte voiața unui grup de state care sprijină „planul Dulles” drept voiața întregii conferințe de la Londra. Or, acest plan

nedemocratic și secesionist a întimpinat o rezistență hotărâtă din partea delegațiilor Indiei, Ceylonului, Indoneziei și Uniunii Sovietice care au arătat adevăratul sens al propunerii delegației Noii Zeelande și au pus pe secesionistii conferinței în situația de a fi nevoiți să retragă din discuție conferința proiectul prezentat de dl. Mac Donald.

În polidă tuturor obstacolelor care au fost ridicate de organizatorii conferinței pentru a împiedica pe reprezentanții statelor care doresc rezolvarea justă și imparțială a problemei Suezului să-și expună punctul de vedere, reprezentanții principilor puterilor coloniale au suferit un eșec și în încercările lor de a folosi această conferință pentru a prezenta Egiptului în numele conferinței internaționale cereri înfricoșătoare și ultimative.

În cele din urmă, la conferința de la Londra a fost adoptată o singură hotărâre: de a însărcina pe președintele conferinței să transmită guvernului Egiptului darea de seama completă a conferinței de la Londra.

Unele organe ale presei prezintă astăzi lucrurile ca și cum conferința s-ar fi încheiat cu înfrângerea reprezentanților celor cinci țări (Australia, Etiopia, S.U.A., Suedia și Iran) de a transmite guvernului Egiptului planul propus la conferință de către Statele Unite ale Americii. Acest fel de a pune problema nu corespunde realității. Conferința nu a adoptat această hotărâre. În ceea ce privește declarația reprezentantului Noii Zeelande cu privire la intențiile unui grup de state care au participat la conferința de la Londra de a transmite în mod separat Egiptului „planul Dulles” cu amendamentele și completările aduse de unele state, președintele conferinței de la Londra, dl. Lloyd, a declarat că nu mai există nici o propunere a delegației neozelandeze și că propunerea reprezentantului Noii Zeelande a fost retrasă de la conferință și se află în afara conferinței.

În toată perioada lucrărilor conferinței, inclusiv în etapa ei finală, delegația Uniunii Sovietice a depus toate eforturile pentru ca prin tratative, singura cale acceptabilă pentru reglementarea problemelor internaționale, să se găsească o abordare justă a problemei Suezului care să fie echilibrată și acceptabilă pentru toate statele interesate. În special, în etapa finală a lucrărilor conferinței, delegația sovietică a propus să se adopte în numele tuturor statelor un scurt comunicat într-o asemenea comunicare s-ar fi putut expune fezele cu privire la reglementarea pașnică și justă a problemei Suezului, care ar fi înlesnit tuturor participanților la conferință posibilitatea de a examina împreună cu guvernul egiptean problemele legate de reglementarea problemei Suezului.

Or, anumite cercuri au considerat mult mai acceptabil pentru ele să meargă pe calea scindării conferinței, pentru ca în felul acesta, în afara conferinței să prezinte Egiptului cererile „planului Dulles”. Tocmai ca rezultat al acestor acțiuni secesioniste în afara conferinței a luat ființă așa numitul „Comitet al celor cinci” despre care a anunțat astăzi presa.

Cred că alți încercările de a scinda

conferința și constituirea în afara conferinței a unui anumit grup în vederea formulării de cereri către Egipt, reprezintă rezultatul înfrângerii morale politice la conferința de la Londra a acestor țări și a celor concepții care au mizat pe agravarea intenționată a problemei Suezului, pentru a impune Egiptului anumite condiții și cereri de pe poziții coloniale.

Ar fi profund greșit să se creadă că la conferința de la Londra s-a precizat un grup unit și monolit de 17 sau 18 state care împărtășesc necondițional principiile „planului Dulles” cliși de puțin. În cadrul conferinței și din cuvintele reprezentanților Danemarcei, Norvegiei, Iranului, Spaniei, Japoniei și alor cliși s-a arătat că guvernul acestor țări consideră că singura cale posibilă de rezolvare a problemei Suezului este calea pașnică, calea tratativelor cu Egiptul ca stat suveran, și s-au făcut o serie de alte rezerve și observații.

În cadrul conferinței de la Londra, în proiectul prezentat de India, precum și în cuvintele delegațiilor Indoneziei, Ceylonului, Indiei, Uniunii Sovietice și-au găsit expresia năzuințele ferme ale forțelor iubitoare de pace, democratice de a rezolva problema Suezului pe calea justă, pe calea tratativelor, respectând cu strictețe principiul suveranității Egiptului și ținând seama de interesele tuturor celorlalte state. Sintem profund conștienți că acest mod de abordare pașnică, democratică a rezolvării problemei Suezului va găsi un ecou fierbinte în rândurile sutelor și sutelor de milioane de oameni din Răsărit și Apus.

Totodată, ar fi nejust să se subaprecieze caracterul serios al situației care se poate crea în legătură cu activitatea crescândă a acestor cercuri din Anglia, Franța și din Statele Unite care sînt adeptele la rezolvării problemei Suezului de pe poziții de forță.

Avizând asupra complicațiilor internaționale care pe le-ar putea atrage după sine încercările de a rezolva problema Suezului de pe poziții de forță, înca în începutul conferinței de la Londra delegația sovietică a calificat pregătirile militare ale unor țări împotriva Egiptului ca o provocare față de inamizibilități la adresa poporului egiptean iubitor de libertate la adresa popoarelor Orientului care luptă pentru independența națională și suveranitatea lor, ca o provocare la adresa cauzii pacii. Considerăm de datoria noastră să amintim astăzi acest avertisment.

La rândul ei, Uniunea Sovietică va depune și pe viitor toate eforturile pentru a rezolva problema Suezului pe cale pașnică, pe calea unor tratative pe baze egale și echitabile.

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: La 25 august a sosit la Moscova, delegația Uniunii Sovietice care participă la conferința de la Londra în problema Canalului de Suez, în frunte cu D. T. Șepilov.

CAIRO 25 (Agerpres). — După cum anunță agenția M.E.N., ambasadorul Indiei în Egipt, la vizita la 25 august pe președintele Nasser și la înmânarea unei copii a propunerii prezentate de delegația indiană la conferința de la Londra în problema Canalului de Suez.

Mare succes reputat de artiști români la Berlin

BERLIN 25 — Trimisul special Agerpres transmite: Vineri seara orchestra de muzică populară „Barbu Lăutaru” și formația de dansuri a Ansamblului Statului Popular al Capitalei au prezentat pe scena marei teatre berlineze „Volkshäuser” primul spectacol în cadrul turneului pe care îl întreprind în R.D. Germană.

Sala teatrului care are peste 1200 de locuri era complet ocupată. La spectacolul solilor artelor populare românești au asistat personalități din viața culturală și artistică și un public numeros din Berlinul democratic. În scuarul din fața teatrului staționau numeroase turisme și autobuze sub al căror număr de circulație se puteau citi literele IK sau BK pe care le poartă mașinile din Berlinul de vest. Această însemnătate a sute de persoane din Berlinul de vest au venit să asiste la spectacolul artiștilor români.

Spectacolul s-a bucurat de un mare succes.

Cu toată oare înaintată la care s-a terminat spectacolul, aproape 20 de artiști germani și reprezentanți ai radioului și televiziunii din R.D. Germană au așteptat pe artiștii români la hotelul unde stau gazduiți pentru a le pune întrebări în legătură cu istoricul orchestrei „Barbu Lăutaru” și tradiția muzicii și dansurilor populare românești.

Simbiza dimineața zărele din capitala R.D. Germane au consemnat, în paginile lor, succesul obținut de artiștii români.

ÎNCEȚĂRINDRI

● În după amiaza zilei de 25 august, delegația Asociației române pentru stringerea legăturilor cu U.R.S.S. (A.R.L.U.S.) în frunte cu C. Paracheviciu-Bălașescu, care se află în prezent la Moscova la invitația VOKS-ului, a vizitat marelui lui V. I. Lenin și I. V. Stalin, unde a depus o coroană (Agerpres).

● La invitația Uniunii Comunistilor din Iugoslavia la 25 august a plecat la Belgrad o delegație a Partidului Muncitoresc Unit Polonez în frunte cu F. Mazur, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P. (P.A.P.).

● Delegația parlamentară greacă care a sosit la Moscova la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S., în frunte cu fostul ministru al Finanțelor, L. Elifaxias, a făcut în dimineața zilei de 24 august o vizită lui P. P. Lobanov, președintele Sovietului Unificat al Sovietului Suprem al U.R.S.S., și P. T. Kmarov, vicepreședinte al Sovietului Naționalităților al Sovietului Suprem al U.R.S.S. (TASS).

● Postul de radio Tokio anunță deschiderea Congresului Constituțional general al sindicatelor din Japonia — cea mai mare organizație sindicală care grupează în rândurile sale peste 5 milioane de oameni al muncii (Agerpres).

● În cursul tratativelor franco-tunisene, Bobi Ladhani, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Tunisiei, a cerut ca întreaga jandarmerie din Tunisia să fie pusă la dispoziția autorităților tunisene (Agerpres).

● Administrația marilor societăți engleze de automobile „Standard Motor Company” a anunțat că la sfârșitul lunii august din uzinele acestei societăți vor fi conceați 1.000 de mașini, iar celelalte vor fi trecute la dispoziția de lucru de trei zile. (Agerpres).

Solidari cu clasa muncitoare germană

Ideile ce nu pot fi interzise

Constantin Putnică

Directorul general al uzinelor „23 August”

Sentința tribunalului de la Karlsruhe a fost semnalul pentru începerea prigoanei împotriva Partidului Comunist din Germania. La sediile răvășite de percheziții ale partidului au fost fixate sigiliile. Mașinile tipografice au fost confiscate, organizațiile de partid dizolvate. În închisori se află tot mai mulți deținuți comunisti. Prin măsurile acestea se încearcă astfel interzicerea a înseși ideilor Partidului Comunist.

De ce au nevoie autoritățile vest-germane de interzicerea Partidului Comunist? De ce se tem de ideile lui? E limpede: pentru că documentele programatice ale Partidului Comunist exprimă năzuințele fierbinți ale majorității poporului german. În suferințe de masă, ideile sale devin o puternică forță materială. Comunistii se pronunță pentru reunificarea pașnică a Germaniei, pe baze democratice, prin tratative directe între cele două state germane. Ei se declară adversarii hotărâți ai remilitarizării Germaniei occidentale. Comunistii promovează cu consecvență politica de întărire a unității clasei muncitoare în lupta pentru ridicarea nivelului de trai material-social, în lupta pentru pace. Ei cer cu perseverență îmbunătățirea relațiilor R.F. Germane cu U.R.S.S., și stabilirea de legături diplomatice, comerciale și culturale cu China populară și cu celelalte țări ale lagărului socialist.

Tocmai pentru că Partidul Comunist are asemenea obiective profund pașnice el stă ca un spin în ochii acelor oameni politici vest-germani care nutresc visuri războinice, revanșarde.

Pot fi însă interzise asemenea idei? Evident că nu!

Cite idei n-au apărut, furtunoase, în decursul veacurilor, cucerind mințile oamenilor și ridicând împotriva lor teroarea măsurilor represive ale reac-

țiunii? În cluda închișișiei s-a dovedit totuși că pășințele se învârtesc. Citi privește ideile comunistilor.

În urmă cu un deceniu și jumătate au mai încercat și alții să le interzică.

Sentința de la Karlsruhe a fost pronunțată. Era evident că presiunile stăruitoare ale acestora care au obținut nu de mult introducerea serviciului militar obligatoriu, vor determina tribunalul să acționeze în sensul de ei.

Dar poporul german n-a uitat învățămintele asore ale istoriei ultimelor decenii. Nici celelalte popoare nu uită. Ne amintim că persecuțiile împotriva comunistilor au fost întotdeauna numai o treaptă. Numai începutul unei crunte oprămiri care a atins apoi deopotrivă pe membrii sindicatelor, pe sociali-democrați, pe toți membrii partidelor și organizațiilor care nu sînt pe placul celor ce încearcă astăzi să interzică ideile Partidului Comunist.

Sentința de la Karlsruhe n-a rămas fără ecou. Un val de indignare și proteste s-a ridicat din întreaga Germanie, din țările vecine cu ea, din Europa, din întreaga lume. La acest val de minie și revoltă se asociază și glasul poporului nostru. O asemenea măsură represivă, care vrea să interzică ideile comunismului înseamnă un atentat la principiile de pace și democrație și de aceea nimeni nu o poate privi cu nepăsare, fără îngrijorare.

Ideile comunistilor sînt ideile secolului nostru. În anul 1848 Marx scria că „o stație umbilic prin Europa, — stația comunismului”. Astăzi, după mai bine de un veac, ideile comuniste au depășit de mult hotarele bătrînilor continente, sînt însușite și înălțate de sute și sute de milioane de oameni de pe întregul glob pămîntesc. Acestor idei le aparține viitorul. Ele nu pot fi interzise!

O încercare de a intimida pe cei ce se opun remilitarizării

Vestea scoaterii

în afara legii a

Partidului Comunist din Germania

de către autoritățile vest-germane s-a

răspîndit ca fulgerul în toate colurile

luminii și a stîrnit protestul plin de

indignare a milioane și milioane de

oameni. Un atentat la adresa li-

bertății democratice ale poporului

german, o încercare de a reduce la

făcere glasul celor mai buni fii ai

săi, acestea sînt cuvintele cu care

popoarele califică hotărîrea tribunalu-

lui de la Karlsruhe.

Și asemenea aprecieri nu sînt ci-

tui de puțin primate sau neîntemeia-

te. Ele izvorăsc din analiza atentă a

toț ceea ce autoritățile vest-germane

au întreprins în ultima vreme pentru

a asigura calea remilitarizării. Ger-

maniei într-un ritm cît mai rapid.

Cine nu și amintesc oare că holă-

rire de a interzice partidul comunist

a urmat doar la cîteva zile după ce

Bundestagul a adoptat acea lege prin

care lîneretul german este chemat să

îmbrace uniforma militară? Cine nu

știe de asemenea că încă cu mult

înainte, în Germania occidentală a

fost interzis un mare număr de orga-

nizații democratice? Iar toate ace-

stea de bună seamă nu pot fi privite

ca acțiuni izolate

deoarece ele se nu-

mără printre acele

măsurî menite să

înlătore orice împotriri față de po-

litica militarizării.

În partidul comunist autoritățile

vest-germane au văzut una din prin-

cipalele piedici în calea înfrîn-

plărilor lor. Luptind fără întrerup-

te pentru unificarea pașnică pe

baze democratice a țărilor milind pen-

tru promovarea unei politici de în-

țelegere și colaborare cu toate popo-

arele, comunistii germani se află totu-

și în primele rînduri ale luptei im-

potrivă remilitarizării. Ei sînt cei

care cheamă poporul german să im-

pediece reînvierea forțelor revanșarde

și agresive de pe urma cărora a avut

de suferit atît de mult într-un trecut

nu prea îndepărtat.

Popoarele din întreaga lume prin-

tre care și poporul nostru își exprimă

dezaprobarea și protestul plin de in-

dignație față de hotărîrea autorităților

vest-germane de a interzice partidul

comunist. Istoria a arătat că partidul

comunistilor nu poate fi nicăieri des-

fișinat pentru că el și-a cîștigat incre-

derea și sprijinul maselor largi ale

oamenilor muncii. El există și va

există în cluda tuturor măsurilor re-

presive care s-ar lua împotriva sa.

Socoteala de acasă, cea din tîrg și... „comitetul celor 5”

Conferința care trebuia să ia sfîrșit miercuri seara s-a încheiat abia luni. Ceea ce — dacă ar fi fost vorba numai de durata — nici n-ar fi avut importanță. Ce însemnă o zi în raport nu cu eternitatea, dar cu ziua cu 57 de ani cită a durat stăpînirea străină asupra Suezului, sau chiar cu 12, cu cît a anticipat Egiptul asupra soarelui stăpînitorilor străini, naționalizînd Canalul? Așa încă nu prelungirea cu o zi a conferinței de la Londra ne-a sugerat titlul de mai sus. Cî evoluția ei.

S-a scris mult la începutul acestei luni în presa internațională despre originalul procedeu... să zicem, diplomatic, care constă în a aplica sancțiuni economice unui stat cu care ești în divergență, în a trimite crucigeta-re și bombardiere cu reacție prin apropierarea celui stat — și în a cere apoi unei conferințe internaționale să tranșeze divergența. Unele zăre și unele personalități politice, din Anglia și din Franța mai cu seamă, evocau ca neașcută nostalgie timpul cînd crucigeta-rele constituiau argumente suficiente (bombardierele cu reacție încă nu erau la modă) pentru ca, fără nici o conferință, statul amenințat să ceda la învîlă, la orice învîlă. Alte zăre și alte personalități, de pretutindeni, regretau laolaltă cu întreaga opinie publică faptul că, desi în momentul de față toate statele, fără excepție, se declară convinse de necesitatea și eficiența tratativelor pentru soluționarea litigiilor internaționale, unele dintre ele manifestă în practică o primicioasă preferință pentru metode de intimidare. Fapt este că guvernul Marii Britanii și Franței au procedat potrivit celei mai autentice tradiții coloniale: înfr crucigeta-rele, apoi slăm de vorbă! Iar guvernul Statelor Unite, al căru reprezentant, J. F. Dulles, se pare că e cel ce a adus în bătăliele sale la convorbirile în trei idei conferinței internaționale, a omis ca, odată cu formularea acestor atrăgătoare propuneri, să ceară partenerilor săi și anularea măsurilor represive, (în schimb, pe la 13 au-

gust, adică trei zile înainte de deschiderea conferinței, se semnala sosirea la Port-Said a două distrugătoare americane aparținînd flotei din Mediterana, care urmau să treacă prin Canal în Marea Roșie. Totodată se a-nunța pentru ceea mai tirziu sosirea altor două unități identice, cu același înțeles. Conferința avea drept scop nu să înlătore folosirea forței, ci să „legitimare”. Adică să dea ultimatumul lansat de puterile occidentale („internționalizarea Canalului”, adică anularea în fapt a naționalizării — sau represaliilor economice și de altă natură) apărute mai amabilă a unor „recomandări” cu parafă internațională, iar măsurilor represive înfrînșarea de „sanctiuni” aplicate unui stat recalcitrant.

Asta era socoteala de acasă a inițiatorilor conferinței. Pentru ca socoteala din tîrg să se desfășoare aidoma celei de acasă, s-au luat și anumite măsuri. S-a alcătuit o listă de invitații, un proiect de ordine de zi și un altul privind modul de funcționare a conferinței. Lista de invitații a omis cît a putut dintre țările interesate de problema Suezului. În așa fel încît să se poată înțelege o majoritate în favoarea tezei occidentale. Proiectul privitor la procedură prevedea folosirea pe calea votării a acestei pseudo-majorități. Iar ordinea de zi pornea, ca de la un lucru de la sine înțeles, de la ideea „acțiunilor” de întreprins și „măsurilor de lănat” în cadrul unui sistem internațional” cu privire la Suez, referindu-se chiar și la „măsurile financiare” și la „alte măsuri auxiliare necesare”.

Lista de invitații, proiectul de procedură și cel de ordine de zi constituiau după cum se vede un ansamblu destul de îngrîșit pus la punct. Cu toate acestea, socoteala din tîrg tot a ieșit altfel decît cea de acasă. E soarta tuturor socotelilor care nu țin seama de realități. Realitățile în cazul de față constau în interesele reale ale țărilor participante, în prezența la conferință a unor țări pentru care respectarea suveranității statelor și promovarea

bunelor relații între state sînt principii politice fundamentale (ca U.R.S.S. și India, pe care, oricît fără a omis lista de invitații anglo-franco-americană, tot nu le-a putut ocoti). În forța curentului de opinie publică ce sufla dreptul Egiptului de a-și gospodări bunurile potrivit nevoilor sale. Aceste realități s-au făcut simțite.